

Jeg skammer meg ikke over evangeliet

Preken av preses Helga Haugland Byfuglien. Nasjonal festgudstjeneste i Nidarosdomen, i anledning 500-årsmarkeringen av Reformasjonen.

Rom 1, 16-17: For jeg skammer meg ikke over evangeliet. Det er en Guds kraft til frelse for hver den som tror, jøde først og så greker. For i det åpenbares Guds rettferdighet av tro til tro, slik det står skrevet: Den rettferdige skal leve ved tro.

1.

Dette er en god tid – dette er vår tid - til sammen å være kirke som forkynner evangeliet om Kristus.

Ikke fordi verden skal idylliseres - ikke fordi kirken eller dens historie forskjønnes, men fordi kirken ennå, som til alle tider, fatter tillit til den treenige Gud som handler gjennom mennesker. Skapere, frelseren og livgiveren gir mot og mening midt i stormen og åpner nye veier til fred og forsoning. Vi er håpefulle, ikke for hvem vi er og hva vi kan gjøre, men for hvem Gud er og hva han kan gjøre i sin skapte verden. Han setter fremdeles mennesker fri i troen på Jesus Kristus til å vise kjærlighet i ord og handling.

For i ham møter vi Guds barmhjertighet. Fordi vi har fått del i evangeliet om Frelseren og hans grenseløse kjærlighet, våger vi å si med Paulus: Jeg skammer meg ikke ved evangeliet!

2.

Skam har fått ny mening. Sterke og betagende fortellinger om unge mennesker som skammer seg over hvem de er, hva de tror på og hva de føler, har berørt, langt utover vårt land. Det har åpnet for at vi kjenner på hva vi selv bærer på av skam og skyld. Det er ofte skjult - usynlig - men stjeler krefter, livsglede og motet til å ha tillit til andre.

Det kan føre til selvforakt og eksistensiell ensomhet.

Vi vet at mange har båret på skam over hvilket folk de har tilhørt, også i vårt land, de har vært presset til å bli lik flertallet. En byrde de aldri skulle bære.

Det er en skam for storfellesskapet. Vi erkjenner vår skyld og vet vi har handlet galt. Vår kirkes historie har skampletter, også som følge av reformasjonen. Skam er en følgesvenn med mange utrykk og former.

Jeg skammer meg ikke over evangeliet - Paulus sine ord til menigheten i verdensbyen Roma, ble vendepunktet for Martin Luther.

3.

Men: Er det flaut, for mennesker i vår opplyste tid, å ha lit til evangeliet om han som løftet opp barna og refset de som gjorde seg store og rike på andres bekostning?

Er det naivt å tro på kjærlighet, tilgivelse og forsoning?

Jeg tror vi trenger det som aldri før.

For er det ikke slik at vi vet at mennesket ikke uten videre er godt på bunnen, selv om vi evner å vise godhet som ikke lar seg forklare? Er det ikke vår felles historie og vår personlige historie at vi er i stand til å være likegyldige og gi ondskap rom - på ny og på ny?

Den sannheten er det fristende å løpe fra, vekk fra meg selv, fordi jeg ikke orker å ta det innover meg. Det er for tungt.

Kristus-tro er tillit til han som døde for oss. Korset er for ettertiden blitt det sterke symbolet på kjærligheten som gir seg selv, nåden som alltid tilgir og håp om at livet er sterkere enn døden. Det

evangeliet stiller oss alle likt - det er ikke begrenset til land eller folkeslag eller kultur, men er tidløst og universelt – det er gitt til alle, fra første stund da engelen sa: «jeg forkynner dere en stor glede, en glede for hele folket».

Evangeliet er et evig uttrykk for menneskers likeverd. Ingen trenger å skamme seg for hvem en er, evner eller føler - evangeliets kjerne - kan fattes av et barn, samtidig som det har utfordret tanken i søk etter de store sammenhenger.

Hvordan ellers kan evangeliet være for alle, om det ikke var så enkelt og lettfattelig at vi får det med vannet i dåpen og brød og vin som vi snart skal dele. Ja, selv for voksne bærer den ordløse barnetroen, som ingen skal skamme seg over, i liv og død.

4.

Men evangeliet har aldri vært en sovepute: Det er en dyp forbindelse mellom rettferdig og rettferdighet. Vi er kalt og kalles stadig til å leve ut det vi er, skapt i Guds bilde. Vi plikter å ta ansvar for verden og utfordres til å leve ut Jesu bud om å elske hverandre.

Dette er en god tid å være kirke. Det er ikke tiden til å resignere, det er ikke tid til å henge fast i fortiden. Nåden gir mot og styrke til å legge den bak oss. Gud kan skape hjerter i oss som vil bringe kjærlighet, rettferdighet og fred. Det er grunnlaget for å gå forsoningens vei som alltid driver oss videre, til våre medmennesker.

5.

Så er dette vår gode tid til å leve i evangeliet – den store gleden for alle folk - slik det har vært i 2000 år: La oss ikke bruke krefter på vår svakhet fremfor de oppgavene vi har for å hele vår splittede verden. Vi kan stole på tilgivelsens evangelium som er Guds kraft til frelse for alle som tror. Selv i den mørkeste time hvor hatet og døden ser ut til å herske, gir Guds nåde oss mot til sammen å kjempe for barmhjertighet og løfte frem håpet om en fremtid i Guds verden, i vår tid og i evighet.